

Arrest

nr. 201 818 van 28 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 12 januari 2010 beslist de burgemeester te Mechelen tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 41 845 van 19 april 2010 de beslissing vernietigt.

Op 25 juni 2010 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 11 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris

de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 137 380 van 27 januari 2015 het beroep verwerpt.

Op 11 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 oktober 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 14 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 april 2016. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.10.2015 werd ingediend door :

E. M., S.

nationaliteit: Marokko

geboren te Rotterdam op (...)1980

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Betrokkene legt hier een attest van tandarts voor sinds 2006, attesten van verschillende VZW. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert in het rijk te verblijven sedert 2004. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem 07.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het argument dat betrokkene zijn familiale banden in België liggen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor waaruit blijkt dat zijn familiale banden hier in België zijn gevestigd. De vader van betrokkene verblijft momenteel in Nederland.

Betrokkene verwijst ook meer het art. 8EVRM, in zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene stelt dat hij (actuele) banden zou hebben met zijn vader, doch het storten van de retributie door zijn vader , doet geen afbreuk aan het gegeven dat de jarenlange band met zijn vader niet bewezen is. Er is dus geen sprake van een jarenlange band in België met zijn vader die bovendien nu in Nederland verblijft.

Betrokkene beweert dat zijn vader hulpbehuftig is aangezien zijn gevorderde leeftijd (80 jaar). Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat mijnheer E. M. M. B. O., hulpbehoefstig is. indien dit echter toch zou blijken kan de heer E. M. M. B. O. een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Het gegeven dat het praktisch onmogelijk zou zijn om binnen een redelijke termijn antwoord te krijgen van de ambassade in het land van herkomst is een subjectief gegeven. Bovendien wordt er door betrokkene niet aangetoond waarop hij zich beroept om dit in te roepen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds 2004 in België, hij taalvaardig zou zijn, werkbereid zou zijn- legt een werkbelofte voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 14 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnr. 188 979.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces aantoonst met de stukken die zijn raadsman ter terechtzitting heeft voorgelegd om het behoud van verzoekers actueel belang in zijn annulatieberoep aan te tonen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"I. ALGEMEEN

1.

Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes

embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

II. DE NOODZAKELIJKE BELANGENAFWEGING IS NIET CORRECT EN NAUWGEZET UITGEVOERD

2.

Het komt aan de verwerende partij toe om de belangenafweging uit te voeren, het is niet aan de verzoekende partij noch aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om dit in de plaats van de bevoegde overheid te doen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De opgeworpen belangen van verzoeker zijn echter niet correct en nauwgezet afgewogen door de verwerende partij in de bestreden beslissing omwille van onderstaande redenen.

Door verweerder wordt in de bestreden beslissing slechts abstract gesteld dat een "tijdelijke schending" om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast voegt de bestreden beslissing nog toe dat "het erg onwaarschijnlijk [is] dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie".

3.

De gemaakte belangenafweging is vooreerst zeer abstract en betreft niet de concrete, feitelijke elementen zoals aangehaald door verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf (met de daarbij horende stukken).

De verwerende partij spreekt bovendien zowel over een "tijdelijke" scheiding als een "korte" tijd. Wat onder beide begrippen moet worden verstaan is niet duidelijk, ook niet uit de context, en wordt ook nergens verduidelijkt door de verwerende partij.

De begrippen "kort" en "tijdelijk" zijn zeer open begrippen.

Nochtans zijn deze begrippen cruciaal. Het is net door deze beperktheid in de tijd van de inbreuk op de bescherming gegeven onder artikel 8 EVRM, dat de verwerende partij oordeelt dat er geen schending is op dit verdragsartikel.

Het is bovendien toch een vaststelling dat huidige aanvraag ongeveer zes maanden in beslag nam alvorens er een beslissing werd genomen en nog eens meer dan een maand alvorens de beslissing werd betekend. Indien de aanvraag zou worden ingediend vanuit het buitenland, is het redelijk om te veronderstellen dat deze termijn nog langer zal zijn. Dit wijst erop dat deze periode niet "kort" of "tijdelijk" is.

Verzoeker wijst dan ook op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht.

De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

De verwerende partij spreekt zowel over een "tijdelijke" scheiding als een "korte" tijd. Wat onder beide begrippen moet worden verstaan is niet duidelijk, ook niet uit de context, en wordt ook nergens verduidelijkt door de verwerende partij.

Deze elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM.

4.

Verder neemt verzoeker met verwondering kennis van de stelling van de verwerende partij dat: "het erg onwaarschijnlijk [is] dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie".

Verzoeker verblijft in België sinds maart 2004. Hij is sindsdien niet meer teruggekeerd naar Marokko (zie de aanvraag tot machtiging van verblijf en de bijgevoegde stukken).

Het is dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat het "erg onwaarschijnlijk" is dat verzoeker "geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie".

De zeer langdurige (12 jaar!) periode dat verzoeker onafgebroken in het Rijk verblijft, maakt het in tegendeel net (zeer) onwaarschijnlijk dat verzoeker zich kan beroepen op een familie, vrienden of kennissen om maanden te verblijven in Marokko in afwachting van de behandeling van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het heeft er dan ook opnieuw alle schijn van weg dat de belangenafweging louter een standaardmotivering betreft, zonder rekening te houden met de concrete elementen van dit dossier.

5.

Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf betoogd dat alle ingeroepen elementen dienen beoordeeld te worden als buitengewone omstandigheden. In het bijzonder wees verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf herhaaldelijk op zijn zeer langdurig verblijf in België sinds 2004 waardoor hij een geheel van sociale banden heeft tot stand gebracht.

In de bestreden beslissing wordt het langdurig verblijf van verzoeker niet weerhouden. In de bestreden beslissing staat hierover te lezen dat verzoeker "zelf verantwoordelijk is voor deze situatie", waardoor dit element "onmogelijk" kan worden aanvaard.

De verwerende partij diende dit element evenwel te betrekken in de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM. Het kan om deze reden niet worden uitgesloten.

Dit privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel (zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37). Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan door de bevoegde overheid.

In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat het langdurige verblijf van verzoeker in België sinds 2004 niet kan worden weerhouden omdat verzoeker "zelf verantwoordelijk is voor deze situatie", waardoor dit element "onmogelijk" kan worden aanvaard.

De uitgevoerde belangenafweging is derhalve gebrekkig, aangezien geen rekening werd gehouden door de verwerende partij met deze belangen van verzoeker.

Bovendien weze het herinnerd dat het aan de verwerende partij toekomt om de belangenafweging uit te voeren. Het is niet aan de verzoekende partij noch aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om dit in de plaats van de bevoegde overheid te doen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

6.

Omwille van bovenstaande elementen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, artikel 62 Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur (het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht)."

3.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“EERSTE ONDERDEEL

1.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde dan ook na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verzoeker heeft klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermeld welke buitengewone omstandigheden hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting blijkt duidelijk waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf echter onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in België en niet in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Het oordeel van de verwerende partij wordt evenwel betwist door verzoeker, gelet op artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur (het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht).

3.

Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf betoogd dat hij een bijzonder langdurige en intense binding met België heeft opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is. De heer E.M. is in het Rijk aanwezig sinds maart 2004. Er werden in de aanvraag tot machtiging van verblijf verschillende documenten bijgebracht ter staving.

Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing echter geantwoord dat deze elementen “onmogelijk” kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden “daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie”.

Het is echter kennelijk onredelijk om het langdurige verblijf van verzoeker sinds 2004 in België niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid met als enig motief dat de verzoekende partij “zelf verantwoordelijk is voor deze situatie”.

Dit oordeel is kennelijk onredelijk en onevenredig.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301)

De verwerende partij handelt bovendien onzorgvuldig om geen onderzoek te leveren/motieven te voorzien betreffende het langdurige verblijf van verzoeker in België. Men dekt deze zeer belangrijke ten onrechte toe met het zegel dat verzoeker hiervan zelf de verantwoordelijkheid draagt.

Dit ontslaat de verwerende partij er geenszins van op een redelijke, evenredige en zorgvuldige wijze een onderzoek te verrichten naar de buitengewone omstandigheden die door verzoeker werden aangehaald.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing schendt hierom artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

TWEEDE ONDERDEEL

4.

Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf betoogd dat, in tegenstelling tot zijn binding met België, hij zijn band met Marokko (het land waar hij de nationaliteit van bezit, doch waar hij niet is geboren) stelselmatig heeft verloren.

Hij is sinds zijn aankomst in België (maart 2004) niet meer naar Marokko teruggekeerd. Een sociaal netwerk of opvang heeft hij niet meer. Het is voor verzoeker dan ook bijzonder moeilijk om voor maanden naar Marokko te verhuizen, onwetende wanneer hij terug kan keren naar het land waar hij sociaal geworteld is.

Dit geldt des te meer nu de behandeling van een regularisatieaanvraag een zeer lange tijd in beslag kan nemen, waardoor het voor verzoeker onmogelijk is om in te schatten hoelang hij in Marokko zou moeten blijven. Dit verblijf zou hem immers bijzonder veel inspanningen, tijd en geld vergen waardoor dit voor verzoeker bijzonder moeilijk is.

Verzoeker gaf bovendien in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf aan dat zijn vader hulpbehoevend is en dat hij de steun van verzoeker nodig heeft. Het is onmogelijk voor verzoeker om voor een onbepaalde tijd het land te verlaten en zijn vader achter te laten.

Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de aanvraag van verzoeker dient de geschieden in Marokko, ook al verblijft hij sinds 2004 in België. In de bestreden beslissing staat te lezen dat: “het erg onwaarschijnlijk [is] dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie”.

Verderop in de bestreden beslissing staat vermeld dat “Het gegeven dat het praktisch onmogelijk zou zijn om binnen een redelijke termijn antwoord te krijgen van de ambassade in het land van herkomst is een subjectief gegeven. Bovendien wordt er door betrokkene niet aangetoond waarop hij zich beroept om dit in te roepen”.

5.

Door de wetgever werd niet voorzien in een wettelijke termijn voor het behandelen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, ook niet in de vorm van soft law (een termijn van de orde).

Deze onzekerheid, gecombineerd met de vaak langdurige behandelingstermijn voor de aanvraag (voortvloeiende uit de praktijk) werd door verzoeker in zijn aanvraag aangehaald (zie hierboven).

Dit wordt door de verwerende partij kennelijk niet als buitengewone omstandigheid weerhouden (zie hierboven). De redenering in de bestreden beslissing is echter tegenstrijdig en onduidelijk.

Door de verwerende partij wordt vooreerst gesproken over een “korte termijn”. Dit is de termijn noodzakelijk voor verzoeker om te verblijven in Marokko in afwachting van de beslissing in het kader van de aanvraag tot regularisatie. In dezelfde zin wordt er in de bestreden beslissing gesproken over

een “redelijke termijn”, met name de termijn om antwoord te krijgen van de ambassade in het land van herkomst over de regularisatieaanvraag.

Wat dient begrepen te worden onder een “korte” of “redelijke” termijn wordt niet verduidelijkt door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Bovendien is het frappant dat verweerder stelt dat de lange behandelingstermijn een “subjectief” gegeven is, zonder dat men zelf verduidelijkt wat een redelijke termijn is. Nochtans is het verweerder zelf die zijn dienst organiseert en derhalve de behandelingstermijn in de hand heeft.

Het is een vaststelling dat huidige aanvraag ongeveer zes maanden in beslag alvorens er een beslissing werd genomen en nog eens meer dan een maand alvorens de beslissing werd betekend. Indien de aanvraag zou worden ingediend vanuit het buitenland, is het redelijk om te veronderstellen dat deze termijn nog langer zal zijn.

Verweerder blijft in gebreke haar beslissing op een begrijpelijke wijze te motiveren.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk en duidelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, d.w.z. dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM.

DERDE ONDERDEEL

6.

Door de verwerende partij werden in de bestreden beslissing ten onrechte verschillende elementen niet in overweging genomen in het oordeel over de buitengewone omstandigheden.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doc 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

Het komt in deze zin het bestuur toe om, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht) en de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991, uitdrukkelijk de toepasselijke wetsbepaling te vermelden waarop men zich baseert indien men een feitelijk ingeroepen element bij voorbaat niet beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

Dit betekent dat het bestuur bij de beoordeling over de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet over een discretionaire bevoegdheid beschikt en zich alhier naar dient te gedragen. Er is geen sprake van een gebonden bevoegdheid om deze elementen af te wijzen als buitengewone omstandigheid indien deze niet vallen onder de beperkte categorieën van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet.

Bovendien weze het opgemerkt dat artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet als uitzondering op de algemene regel vervat in artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker merkt tenslotte nog uitdrukkelijk op dat eventuele afwijkende rechtspraak op geen enkele manier afbreuk kan doen aan deze duidelijke wetsbepalingen.

Er dient derhalve een schending te worden vastgesteld van artikel 9bis Vreemdelingenwet.”

3.3 Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoeker aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

De verzoeker werpt op dat hoewel artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet ertoe gehouden is de belangenafweging ten aanzien van zijn privé- en gezinsleven in de bestreden beslissing op te nemen. De verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)) en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Ook in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris omtrent artikel 8 van het EVRM of om het even welke andere hogere rechtsnorm die in theorie de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou kunnen staan, dient te motiveren waarom een schending daarvan niet aan de orde is.

Bovendien dient de Raad op te merken dat met de bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. Een afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten, hetgeen verzoeker ook *in casu* heeft gedaan. Bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel in huidige vordering is een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde (RvS 5 oktober 2010, nr. 215.574). Verzoekers kritiek over de motieven in de bestreden beslissing inzake de ‘tijdelijke scheiding’ en de ‘korte tijd’ van scheiding is bijgevolg niet dienstig.

Ten overvloede merkt de Raad op dat wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, de Raad in de eerste plaats na kijkt of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoeker zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

In casu stelt de verzoeker, die meerderjarig is, dat zijn vader hulpbehoevend is en zijn steun nodig heeft. Verzoeker blijft evenwel in gebreke *in concreto* aan te tonen dat er tussen hem en zijn vader een vorm van afhankelijkheid bestaat. Verzoeker betwist overigens niet dat zijn vader in Nederland woont, waardoor er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot zijn privéleven voert de verzoeker aan dat hij sinds 2004 in België verblijft waardoor hij een geheel van sociale banden heeft tot stand gebracht.

Daargelaten de vraag of de verzoeker *in casu* op concrete wijze het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dat wordt beïnvloed door de bestreden beslissing, heeft aangetoond, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing grondslag vindt in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Aldus dient ook hier te worden nagegaan of de inmenging *in casu* proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, § 52).

Te dezen kan een onevenwicht tussen de belangen van de verzoeker en de overheid niet worden vastgesteld. De verzoeker wist immers – of behoorde te weten – dat hij al die tijd illegaal verbleef en dat hem op 7 juni 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend waartegen verzoeker geen annulatieberoep heeft ingediend. De loutere omstandigheid dat hij tijdens zijn illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft de verzoeker geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. In zoverre de verzoeker stelt dat hij geen banden meer heeft met het land waar hij de nationaliteit van heeft doch niet is geboren, wordt erop gewezen dat uit deze omstandigheden niet *ipso facto* kan worden afgeleid dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. De verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering. Bovendien is de verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing reeds bijna 36 jaar, zodat kan worden aangenomen dat hij de nodige zelfstandigheid heeft om de banden met zijn land van herkomst weer aan te knopen.

Waar verzoeker voorhoudt dat de begrippen 'een tijdelijke scheiding' en 'een korte tijd' niet zijn verduidelijkt is de kritiek niet dienstig, nu verwerende partij in de bestreden beslissing er enkel op wijst dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van de nodige documenten, volgens de rechtspraak van de Raad van State, geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Het loutere gegeven dat de begrippen niet verder zijn verduidelijkt, doet geen afbreuk aan de vaste rechtspraak dat een tijdelijke verwijdering geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, te meer nu verzoeker ook geen beschermingswaardig gezinsleven in België aantoonde.

Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker aangehaalde elementen, meer bepaald de elementen van langdurig verblijf in België, de familiale banden in België, de hulpbehoefte van zijn vader, de termijn van terugkeer, het gegeven dat hij nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en de elementen van integratie, geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

In tegenstelling tot wat de verzoeker in het tweede middel voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd over het gegeven dat hij gedurende een zeer lange periode in België verblijft, het land niet meer heeft verlaten en zijn sociaal leven zich in België zou afspelen. Zo wordt in de

bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Betrokkene legt hier een attest van tandarts voor sinds 2006, attesten van verschillende VZW. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert in het rijk te verblijven sedert 2004. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem 07.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het argument dat betrokkene zijn familiale banden in België liggen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...)De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds 2004 in België, hij taalvaardig zou zijn, werkbereid zou zijn- legt een werkbelofte voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Verder wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat de verblijfsstatus van de verzoeker altijd illegaal is geweest en dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd om de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Bovendien blijkt eveneens uit de motieven van de bestreden beslissing dat de vader van verzoeker in Nederland verblijft zodat verzoeker niet aantoonbaar waarom zijn aanwezigheid in België een buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de aangevoerde middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn

plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker betwist het oordeel van de verwerende partij en wijst erop dat hij *“een bijzonder langdurige en intense binding met België”* heeft opgebouwd. Hij is in het Rijk aanwezig sinds maart 2004. Hij betoogt dat het kennelijk onredelijk is om het langdurig verblijf niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid met als motief dat hij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

In de bestreden beslissing wordt aangestipt dat zijn verblijf steeds illegaal was en dat hem op 7 juni 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoeker heeft nagelaten gevolg te geven aan dit bevel. Verzoeker betwist deze motieven niet. Verzoeker die wist of behoorde te weten dat zijn verblijf illegaal was en geen gevolg gaf aan het bevel van 2012 om het grondgebied te verlaten, kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten het langdurig verblijf niet te weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien wordt er op gewezen dat de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar de bestreden beslissing eveneens verwijst, heeft geoordeeld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de aangehaalde elementen van integratie, waaronder ook het feit dat verzoeker al enige tijd in België verblijft, geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet maar behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk aan waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden en in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek niet kunnen worden weerhouden. Deze beoordeling ligt in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Tenslotte vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de door hem aangehaalde elementen inzake de lange verblijfsduur die sinds 2004 illegaal was, geen buitengewone omstandigheid vormt waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, kan worden ingediend. Het loutere feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de verwerende partij volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt verder dat hij zijn band met Marokko stelselmatig heeft verloren en dat hij er geen sociaal netwerk of opvang meer heeft. Het is voor hem bijzonder moeilijk om voor maanden naar Marokko te verhuizen, onwetende wanneer hij kan terugkeren naar het land waar hij sociaal geworteld is. Bovendien heeft zijn vader, die hulpbehoevend is, zijn steun nodig.

Met zijn betoog weerlegt verzoeker evenwel niet de motieven in de bestreden beslissing dat verzoeker geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat zijn familiale banden in België zijn gevestigd. Ook de jarenlange band met zijn vader in België is niet bewezen, die bovendien nu in Nederland woont. Dat verzoeker niet aantoont dat hij niet binnen een redelijke termijn antwoord zal krijgen van zijn verblijfsaanvraag in het land van herkomst, is een motief in de bestreden beslissing dat evenmin kennelijk onredelijk is. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft bijgevolg weldegelijk rekening gehouden met de door hem aangehaalde elementen en heeft voor elk opgeworpen element gemotiveerd waarom het niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Door de loutere herhaling van deze elementen laat verzoeker na deze motivering te ontcrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Verzoeker geeft doorheen zijn verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop te worden gewezen dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Met zijn betoog maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat zijn langdurig verblijf in België gezorgd heeft voor een volledige en onomkeerbare verbreking van de familiale en sociale relaties in zijn herkomstland. Het verblijf van de verzoeker in België toont op zich niet aan dat er geen contact meer zou zijn met familie, vrienden en kennissen in het land van herkomst. Het motief dat stelt dat het onwaarschijnlijk is dat er voor de verzoeker geen binding meer is met zijn herkomstland en hij daar geen kennissen of familie zou hebben is niet kennelijk onredelijk. Bovendien kan van verzoeker, die thans 37 jaar is, worden aangenomen dat hij de nodige zelfstandigheid heeft om de banden met zijn land van herkomst weer aan te knopen.

Waar verzoeker betoogt dat de begrippen 'korte of redelijke termijn' waarin hij antwoord zou krijgen van de ambassade geenszins zijn verduidelijkt in de bestreden beslissing gaat verzoeker met zijn kritiek volledig voorbij aan het motief in de beslissing *"Het gegeven dat het praktisch onmogelijk zou zijn om binnen een redelijke termijn antwoord te krijgen van de ambassade in het land van herkomst is een subjectief gegeven. Bovendien wordt er door betrokkene niet aangetoond waarop hij zich beroept om dit in te roepen."* Ook in het verzoekschrift toont verzoeker niet aan waarop hij zich beroept wanneer hij beweert dat het praktisch onmogelijk zal zijn om binnen een redelijke termijn antwoord te krijgen.

In het derde onderdeel van het tweede middel betoogt verzoeker dat ten onrechte verschillende elementen niet in overweging werden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Verzoeker laat evenwel na uiteen te zetten met welke gegevens of stukken de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN